

tænkt, men det er jo ikke det væsentlige. Havde Forholdet været dette, at man kunde faa det ændret, saa var der jo forskellige Ting, der kunde rettes deri, men Forholdet foreligger jo ikke saaledes. Det foreligger jo saaledes, at hvis vi vedtage dette Ændringsforslag, saa faa vi ikke Loven. Det er Sagen. — Naar jeg nu gaar over til at omtale Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger her ved tredje Behandling, saa skal jeg sige, at det jo egentlig er et nyt Omraade, man her er ved at lovgive paa, og naar man skal lovgive paa ny Omraader, er det jo ikke uberettiget, at man opfordrer til at gaa frem med nogen og ikke saa lidt Varsomhed. Naar man imidlertid vil betragte det som aldeles nyt, saa er det i Virkeligheden en fuldstændig Misforstaaelse, thi man gaar jo egentlig kun videre ad den Vej, man slog ind paa ved Loven af 12te April 1889 om Foranstaltninger til Forebyggelse af Ulykkestilfælde ved Bruugen af Maskiner m. m. Ved denne Lov søgte man jo at forebygge Ulykker ved Bruugen af Maskiner, det var det første Skridt ad den Vej, ad hvilken man nu gaar videre. Disse forebyggende Foranstaltninger paalagde man Arbejdsgiverne — eller med andre Ord Virksomhedsejerne eller Virksomhedsbrugerne — uden Undtagelse saa vel i Fabrikker og fabrikmæssigt drevne Virksomheder som overhovedet i Landbrug, der brugte Maskiner af den i Loven omhandlede Art — selvfølgelig ikke alle Maskiner, men kun Maskiner af den i Loven omhandlede Art. Hvis der indtraadte Ulykkestilfælde, og Skylden derfor kunde tillægges Arbejdsgiveren, kunde han muligvis drages til Ansvar derfor efter Lovgivningens almindelige Regler. Men man gik videre i denne Lov af 12te April 1889, idet man sagde, at hvis Arbejdsgiveren ikke holder disse Sikringsforanstaltninger i Orden, som Loven foreskriver, skulde han betale en Mulkt fra 10 til 400 Kr. For de Maskiners Vedkommende, som ikke vare undergivne Fabriktilsynet, kunde de i visse Tilfælde slippe med en Bøde af 4 Kr. Dette var altsaa en Undtagelseslov og en Undtagelseslov af den Beskaffenhed, at man gennem den vilde forebygge Ulykker. Nu siger man saa: Nu har man gjort alt, hvad man kan for at forebygge Ulykkerne, og saa gaar man videre frem ad den Vej og bestemmer, at hvis en Mand desuagtet kommer til Ulykke, skal han have Erstatning. Men saa kommer Spørgsmaalet frem, om man skal inddrage ikke alene de farlige Virksomheder, men ogsaa Landbruget og Landbrugsarbejderne

som saadanne under denne Lov, og derved kommer man til at spørge sig selv: Kan man gaa videre for begge to Tilfælde, nemlig baade for Virksomheder, som drives ved mekanisk Kraft samt hvad man stiller lige dermed, og Virksomheder, som drives paa anden Maade? Kan man gaa videre ad den Vej, som man er slaaet ind paa ved Loven af 12te April 1889, nemlig at Arbejdsgiveren skal betale? Der er jeg jo enig med de Herrer i det, som er blevet udtalt gentagende, og som deres Ændringsforslag ogsaa gaar ud paa, nemlig at Landbruget og flere Virksomheder ikke kunne betale selv. Men saa er det, man gør for Industriens Vedkommende og for de farlige Virksomheders Vedkommende det, at man skønner her i Rigsdagen, at de kunne betale, og derfor er det, at vi vedtage en Lov, som er støttet paa samme Princip, som Loven om Forebyggelse af Ulykkestilfælde ved Maskiner var bygget paa, nemlig at Arbejdsgiveren skal betale. De Herrer ville ikke gaa dertil — og jeg for mit Vedkommende mener ogsaa, det vil være for haard en Byrde at lægge paa Landbruget — hvorimod de for Landbrugets Vedkommende ville gaa til samtidigt at indføre et ganske nyt Princip, som ikke kan komme med under denne Lov. Det forekommer imidlertid mig, at man vilde gøre vel i at se at opnaa, hvad man kan, idet det stemmer bedst med det Standpunkt, jeg altid har staaet paa, og jeg har heller aldrig vidst bedre, end at det ogsaa var det Standpunkt, de Herrer stod paa, at naar man ikke kan faa et stort Fremskridt, nøjes man med et lille Fremskridt. Det er min Overbevisning, at naar vi komme til Spørgsmaalet — hvad jeg haaber, vi komme til i en nær Fremtid — om Sikring af Landarbejdere, Søfolk og Fiskere, tør jeg paa Landbrugets Vegne udtale, at Landbruget og Arbejdsgiverne i Landbruget ere villige til at yde et Bidrag til en saadan Ulykkesforsikring, men hvis de skulde paatage sig at yde det hele, er jeg noget bange for, at det vilde blive for stor en Byrde — selv om de have god Vilje — under de Forhold, Landbruget nu virker under; deri er jeg enig med de ærede Forslagsstillere. — Lovforslaget, som det foreligger, omfatter jo kun dem, der arbejde i den teknisk-mekaniske Del af Virksomheden. Der er blevet talt en hel Del om Kraftmaskiner, og at dem var der ikke nogen Fare ved, det var Arbejdsmaskinerne, det kom an paa. Det er ganske rigtigt, at det er udtalt i Loven, at det kun er